

U S T A W A

z dnia .....

o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji¹⁾

Rozdział I

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa normuje zasady odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez naruszenie prawa konkurencji oraz zasady dochodzenia roszczeń z tego tytułu w postępowaniu cywilnym.

Art. 2. Określenia użyte w ustawie oznaczają:

- 1) naruszenie prawa konkurencji – naruszenie zakazów określonych w art. 101 lub w art. 102 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zwanego dalej „TFUE“ lub zakazów określonych w art. 6 lub art. 9 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2015 poz. 184, 1610 i 1634);
- 2) kartel – porozumienia lub praktyki uzgodnione przez co najmniej dwóch przedsiębiorców, którzy są wobec siebie konkurentami, zmierzające do skoordynowania działań konkurencyjnych na rynku lub wpływania na istotne czynniki konkurencji, w szczególności polegające na ustalaniu lub koordynowaniu cen nabycia lub sprzedaży lub innych warunków transakcji handlowych, w tym odnośnie do praw własności intelektualnej, ustalaniu poziomu produkcji lub sprzedaży, podziale rynków i klientów, w tym na zмовie przetargowej, ograniczeniu przywozu lub wywozu lub działaniach antykonkurencyjnych podejmowanych przeciwko innym konkurentom;
- 3) sprawca naruszenia – przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, który dokonał naruszenia prawa konkurencji;

---

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objętego przepisami prawa krajowego (Dz. Urz. UE L 349/1 z 5.12.2014)

- 4) organ ochrony konkurencji – Komisja Europejska, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, organ ochrony konkurencji innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
- 5) program łagodzenia kar – program, który ma zastosowanie do naruszeń zakazów określonych w art. 101 TFUE lub zakazów określonych w art. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, w ramach którego uczestnik tajnego kartelu, niezależnie od innych jego uczestników, podejmuje współpracę z organem ochrony konkurencji poprzez dobrowolne dostarczenie dowodów lub informacji dotyczących wiedzy uczestnika o kartelu oraz jego roli w kartelu w zamian za co, w drodze decyzji lub zaprzestania prowadzenia postępowania uczestnik ten zostaje zwolniony z kary pieniężnej za udział w kartelu lub kara ta zostaje obniżona;
- 6) oświadczenie w ramach programu łagodzenia kar – oświadczenie złożone w ramach programu łagodzenia kar, ustnie lub pisemnie przez przedsiębiorcę lub osobę fizyczną nie będącą przedsiębiorcą, dotyczące posiadanej wiedzy o kartelu oraz roli składającego oświadczenie w kartelu. Oświadczenie to sporządzone jest specjalnie w celu przedłożenia go organowi ochrony konkurencji, aby uzyskać zwolnienie z kary pieniężnej lub jej obniżenie w ramach programu łagodzenia kar. Dowody lub informacje istniejące niezależnie od postępowania prowadzonego przez organ ochrony konkurencji, nawet jeśli nie znajdują się w aktach tego postępowania, które przedsiębiorca lub osoba fizyczna niebędąca przedsiębiorcą przedstawia organowi w ramach wniosku o zwolnienie z kary pieniężnej lub o jej obniżenie (wcześniej istniejące informacje), nie stanowią oświadczenia w ramach programu łagodzenia kar;
- 7) propozycja ugodowa – oświadczenie dobrowolnie złożone przez przedsiębiorcę organowi ochrony konkurencji, zawierające przyznanie przez przedsiębiorcę jego udziału w naruszeniu prawa konkurencji i odpowiedzialności lub rezygnację z ich kwestionowania, sporządzone w celu umożliwienia organowi ochrony konkurencji przyspieszenia lub uproszczenia postępowania;
- 8) podmiot zwolniony z kary – przedsiębiorca lub osoba fizyczna nie będąca przedsiębiorcą zwolniona z kary pieniężnej przez organ ochrony konkurencji w ramach programu łagodzenia kar;
- 9) nadmierne obciążenie – różnica między ceną faktycznie zapłaconą a ceną, która obowiązywałaby, gdyby nie doszło do naruszenia prawa konkurencji;

- 10) ugoda – ugodę zawartą przed sądem, ugodę zatwierdzoną przez sąd oraz każdą ugodę, przez którą sprawca naruszenia i poszkodowany rozwiązują poza sądem spór dotyczący roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji;
- 11) nabywca bezpośredni – osobę fizyczną lub prawną, która nabyła bezpośrednio od sprawcy naruszenia produkty lub usługi, których dotyczy naruszenie prawa konkurencji;
- 12) nabywca pośredni – osobę fizyczną lub prawną, która nabyła od nabywcy bezpośredniego lub kolejnego nabywcy, produkty lub usługi, których dotyczy naruszenie prawa konkurencji lub produkty lub usługi będące pochodnymi takich produktów lub usług, lub zawierające takie produkty lub usługi.

Rozdział II

Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez naruszenie prawa konkurencji

Art. 3. 1. Sprawca naruszenia obowiązany jest do naprawienia szkody wyrządzonej komukolwiek przez naruszenie prawa konkurencji, chyba że nie ponosi winy.

2. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez naruszenie prawa konkurencji stosuje się przepisy z ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, 585 i 1579) o czynach niedozwolonych.

Art. 4. Jeżeli naruszenie prawa konkurencji skutkowało nadmiernym obciążeniem dla nabywcy bezpośredniego, a nabywca pośredni nabył produkty lub usługi, których dotyczy naruszenie lub produkty lub usługi będące pochodnymi produktów lub usług, których dotyczy naruszenie, lub zawierające takie produkty lub usługi, domniemywa się, że nadmierne obciążenie zostało przerzucone na nabywcę pośredniego.

Art. 5. 1. Mały lub średni przedsiębiorca, o którym mowa w art. 105 i 106 ustawy z dnia z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584²⁾), ponosi odpowiedzialność solidarną wyłącznie wobec swoich bezpośrednich lub pośrednich nabywców lub dostawców, jeżeli:

- a) jego udział w rynku właściwym jest niższy niż 5 % przez cały okres trwania naruszenia i

---

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 266, 699, 875, 978, 1197, 1268, 1272, 1618, 1649, 1688, 1712, 1844 i 1893 oraz z 2016 r. poz. 65, 352, 615, 868, 903, 960, 1165, 1228 i 1579.

- b) poniesienie przez niego odpowiedzialności solidarnej bez ograniczeń wynikających z niniejszego przepisu stanowiłoby nieodwracalne zagrożenie dla jego ekonomicznej efektywności i skutkowałoby całkowitą utratą wartości jego przedsiębiorstwa, chyba że mały lub średni przedsiębiorca pełnił kierowniczą rolę w naruszeniu prawa konkurencji lub nakłonił innych przedsiębiorców do udziału w tym naruszeniu lub uprzednio organ ochrony konkurencji lub sąd stwierdził naruszenie przez niego prawa konkurencji.

2. Podmiot zwolniony z kary ponosi odpowiedzialność solidarną wobec swoich bezpośrednich lub pośrednich nabywców lub dostawców, a wobec pozostałych poszkodowanych tylko wówczas, gdy uzyskanie pełnego odszkodowania od innych sprawców naruszenia nie jest możliwe.

3. Wysokość kwoty, której na podstawie art. 441 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny może żądać od podmiotu zwolnionego z kary sprawca naruszenia, który naprawił szkodę, nie może być wyższa niż wysokość szkody wyrządzonej przez podmiot zwolniony z kary jego bezpośrednim lub pośrednim nabywcom lub dostawcom. Ograniczenie, o którym mowa w zdaniu 1, nie ma zastosowania, jeżeli szkoda dotyczy poszkodowanego nie będącego bezpośrednim lub pośrednim nabywcą lub dostawcą któregośkolwiek ze sprawców naruszenia ponoszących odpowiedzialność solidarną.

Art. 6. 1. W przypadku zawarcia przez poszkodowanego ugody z jednym ze sprawców naruszenia ponoszących odpowiedzialność solidarną, poszkodowany może żądać od pozostałych sprawców naprawienia szkody pomniejszonej o część odpowiadającą kwocie, do której zwrotu zgodnie z art. 441 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny byłby zobowiązany sprawca naruszenia, który zawarł ugodę.

2. W zakresie, w jakim poszkodowany nie może uzyskać naprawienia szkody od pozostałych sprawców zgodnie z ust. 1, może on żądać takiego naprawienia od sprawcy naruszenia, z którym zawarł ugodę, chyba że ugoda stanowi inaczej.

Art. 7. Domniemywa się, że naruszenie prawa konkurencji wyrządza szkodę.

Art. 8. Jeżeli podstawą ustalenia odszkodowania są ceny z daty innej niż data ustalenia odszkodowania, poszkodowanemu naruszeniem prawa konkurencji należą się również odsetki w wysokości stopy referencyjnej NBP za okres od dnia, z którego ceny stanowiły podstawę ustalenia odszkodowania, do dnia wymagalności roszczenia o naprawienie szkody.

Art. 9. 1. W przypadku roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji termin przedawnienia, o którym mowa w art. 442¹ § 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, wynosi pięć lat, a jego bieg nie rozpoczyna się przez czas trwania naruszenia. Bieg terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 442¹ § 1 zdanie drugie ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, rozpoczyna się od dnia zaprzestania naruszenia.

2. Bieg przedawnienia ulega zawieszeniu z chwilą:

- a) wszczęcia przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów postępowania antymonopolowego lub
- b) wszczęcia przez Komisję Europejską lub organ ochrony konkurencji innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej postępowania dotyczącego naruszenia prawa konkurencji

– którego przedmiotem jest naruszenie będące podstawą roszczenia o naprawienie szkody. Zawieszenie ustaje po upływie roku od uprawomocnienia się orzeczenia stwierdzającego naruszenie prawa konkurencji lub zakończenia postępowania w inny sposób.

Rozdział III

Zasady dochodzenia roszczeń z tytułu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez naruszenie prawa konkurencji w postępowaniu cywilnym

Art. 10. Sprawy o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji należą do właściwości sądów okręgowych.

Art. 11. Powództwo w sprawach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji można wytoczyć także przed sąd, przed którym toczy się już postępowanie w sprawie o naprawienie szkody wyrządzonej przez to samo naruszenie prawa konkurencji.

Art. 12. Jeżeli przed kilkoma sądami toczą się w pierwszej instancji postępowania w sprawach o naprawienie szkody wyrządzonej przez to samo naruszenie prawa konkurencji, każdy z tych sądów może zwrócić się do pozostałych o przekazanie mu tych spraw w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, jeżeli jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania, a w szczególności uniknięcia sprzecznych orzeczeń.

Art. 13. 1. Organizacje pozarządowe zrzeszające przedsiębiorców, do których zadań statutowych należy ochrona rynku przed praktykami stanowiącymi naruszenie prawa konkurencji, mogą, za zgodą powoda będącego przedsiębiorcą, wyrażoną na piśmie, wytoczyć powództwo na jego rzecz lub przystąpić do niego w toczącym się postępowaniu w sprawie objętej zakresem niniejszej ustawy.

2. Organizacje pozarządowe, do których zadań statutowych należy ochrona konsumentów, mogą, za zgodą powoda będącego konsumentem, wyrażoną na piśmie, wytoczyć powództwo na jego rzecz lub przystąpić do niego w toczącym się postępowaniu w sprawie objętej zakresem niniejszej ustawy.

Art. 14. Sąd umarza postępowanie zawieszony na zgodny wniosek stron w związku z podjętą próbą pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu dwóch lat od daty postanowienia o zawieszeniu.

Art. 15. Strony obowiązane są przedstawić na zarządzenie sądu posiadane przez nie informacje o:

- 1) toczących się z ich udziałem innych postępowaniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez to samo naruszenie prawa konkurencji;
- 2) orzeczeniach wydanych w innych postępowaniach, o których mowa w pkt 1.

Art. 16. 1. Sąd, na pisemny wniosek powoda, który uprawdopodobnił swoje roszczenie i zobowiązał się, że uzyskany w ten sposób dowód będzie wykorzystany jedynie na potrzeby toczącego się postępowania, może nakazać pozwanemu lub osobie trzeciej wyjawić środek dowodowy służący stwierdzeniu faktu istotnego dla rozstrzygnięcia, znajdujący się w ich posiadaniu. Wyjawienia środka dowodowego znajdującego się w posiadaniu powoda lub osoby trzeciej może żądać również pozwany, który zobowiązał się, że uzyskany w ten sposób dowód będzie wykorzystany jedynie na potrzeby toczącego się postępowania.

2. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy środka dowodowego znajdującego się w aktach sprawy prowadzonej przez organ ochrony konkurencji, sąd może nakazać organowi ochrony konkurencji wyjawienie takiego środka tylko wówczas, jeżeli jego uzyskanie od strony przeciwnej lub osoby trzeciej jest niemożliwe lub jest nadmiernie utrudnione.

Art. 17. 1. Oświadczenia w ramach programu łagodzenia kar i propozycje ugodowe nie podlegają wyjawieniu. Jeżeli jedynie część dokumentu stanowi oświadczenie w ramach

programu łagodzenia kar lub propozycję ugodową, dokument podlega wyjawieniu w pozostałej części.

2. Informacje sporządzone przez osobę fizyczną lub osobę prawną specjalnie na potrzeby postępowania prowadzonego przez organ ochrony konkurencji, informacje sporządzone przez organ ochrony konkurencji i przekazane stronom w toku tego postępowania oraz wycofane propozycje ugodowe mogą być wyjawione jedynie po zakończeniu postępowania prowadzonego przez organ ochrony konkurencji.

Art. 18. Wniosek o wyjawienie środka dowodowego powinien odpowiadać wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a nadto wskazywać fakt podlegający stwierdzeniu oraz środek dowodowy wraz z jego precyzyjnym opisem. W zależności od rodzaju środka dowodowego, wskazuje się w szczególności jego przedmiot, czas i miejsce jego powstania, a także inne istotne cechy umożliwiające identyfikację tego środka.

Art. 19. 1. Wniosek o wyjawienie środka dowodowego może być rozpoznany na posiedzeniu niejawnym.

2. Przed wydaniem postanowienia sąd wysłucha osobę, która według treści wniosku znajduje się w posiadaniu środka dowodowego lub zażąda od niej oświadczenia na piśmie.

3. Jeżeli wniosek dotyczy środka dowodowego znajdującego się w aktach sprawy prowadzonej przez organ ochrony konkurencji, przed wydaniem postanowienia sąd poinformuje o wniosku ten organ i oznaczy termin, w którym organ może przedstawić stanowisko co do tego, czy nie zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 20 ust. 1 lit. c.

Art. 20. 1. Sąd oddala wniosek o wyjawienie środka dowodowego, jeżeli:

- a) wniosek nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 16 lub 18, lub
- b) zgodnie z art. 17 środek dowodowy nie podlega wyjawieniu, lub
- c) wyjawienie środka dowodowego byłoby nieproporcjonalne.

2. Przy ocenie, czy wyjawienie środka dowodowego byłoby nieproporcjonalne, sąd bierze pod uwagę słuszne interesy stron oraz osoby trzeciej, która według treści wniosku znajduje się w posiadaniu środka dowodowego, a w szczególności:

- a) zakres, w jakim wniosek o ujawnienie środka dowodowego uzasadniają już stwierdzone fakty i dostępne dowody,
- b) zakres i koszt wyjawienia środka dowodowego, w szczególności dla osoby trzeciej,
- c) zapobieganie ogólnemu poszukiwaniu informacji, co do których jest mało prawdopodobne, aby miały znaczenie dla postępowania,

- d) zakres, w jakim środek dowodowy dotyczy informacji stanowiącej tajemnicę przedsiębiorstwa lub inną tajemnicę podlegającą ochronie prawnej na podstawie odrębnych przepisów, w szczególności odnoszących się do osób trzecich oraz dostępne środki ochrony takich informacji.

Narażenie się na poniesienie odpowiedzialności za szkodę z tytułu naruszenia prawa konkurencji nie stanowi słusznego interesu podlegającego ochronie.

3. W przypadku wniosku o wyjawienie środka dowodowego, o którym mowa w art. 19 ust. 3, przy ocenie czy wyjawienie byłoby proporcjonalne, sąd bierze pod uwagę także:

- a) czy wniosek o wyjawienie określa precyzyjnie charakter, przedmiot oraz treść dokumentu przedstawionego organowi ochrony konkurencji lub znajdującemu się w aktach sprawy prowadzonej przez ten organ,
- b) czy strona, która złożyła wniosek o wyjawienie, rzeczywiście czyni to na potrzeby postępowania o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji, w którym złożono wniosek,
- c) czy wyjawienie środka dowodowego nie wpłynie negatywnie na skuteczność postępowań dotyczących naruszenia prawa konkurencji prowadzonych przez organ ochrony konkurencji.

Art. 21. 1. Sąd na uzasadniony wniosek powoda może zobowiązać osobę, która według treści wniosku znajduje się w posiadaniu środka dowodowego, do udostępnienia sądowi tego środka wyłącznie w celu ustalenia, czy należy on do środków nie podlegających wyjawieniu zgodnie z art. 17 ust. 1.

2. Dokonując oceny, czy środek dowodowy należy do środków nie podlegających wyjawieniu zgodnie z art. 17 ust. 1, sąd może wystąpić o przedstawienie w tym zakresie opinii przez organ ochrony konkurencji. Sąd może także wysłuchać osobę, od której pochodzi środek dowodowy lub odebrać od niej oświadczenie na piśmie.

Art. 22. Jeżeli dowód uzyskany w wyniku wyjawienia środka dowodowego zawiera tajemnicę przedsiębiorstwa lub inną tajemnicę podlegającą ochronie prawnej na podstawie odrębnych przepisów oraz jeżeli jest to niezbędne dla zapobieżenia ujawnienia takiej tajemnicy, sąd, na wniosek strony lub osoby trzeciej obowiązanej do wyjawienia środka dowodowego, może w niezbędnym zakresie ograniczyć pozostałym stronom prawo wglądu do tego dowodu lub określić szczegółowe zasady zapoznawania się i korzystania z tego

dowodu, w szczególności ograniczyć lub wyłączyć jego kopiowanie lub utrwalanie w inny sposób.

Art. 23. Na postanowienie sądu pierwszej instancji w przedmiocie wyjawienia środka dowodowego przysługuje zażalenie stronom oraz osobie trzeciej obowiązanej do wyjawienia środka dowodowego.

Art. 24. 1. W razie zmiany okoliczności, które uzasadniały wydanie postanowienia o wyjawieniu środka dowodowego, strona lub osoba trzecia obowiązana do wyjawienia środka dowodowego może żądać zmiany lub uchylecia prawomocnego postanowienia, jeżeli postanowienie nie zostało jeszcze wykonane.

2. Na postanowienie w przedmiocie uchylecia lub zmiany postanowienia o wyjawieniu środka dowodowego przysługuje zażalenie stronom oraz osobie trzeciej obowiązanej do wyjawienia środka dowodowego.

Art. 25. Prawomocne postanowienie nakazujące wyjawienie środka dowodowego stanowi tytuł egzekucyjny przeciwko osobie obowiązanej do wyjawienia środka dowodowego.

Art. 26. Jeżeli strona uchyla się od wykonania prawomocnego postanowienia sądu o wyjawieniu środka dowodowego lub dopuszcza się zniszczenia takiego środka, w celu udaremnienia jego wyjawienia, sąd może:

- a) uznać za ustalone fakty, które mają zostać stwierdzone przy pomocy tego środka, chyba że strona przeciwna wykaże co innego,
- b) obciążyć tę stronę obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania, w całości lub w części, niezależnie od wyniku sprawy.

Art. 27. Strona, która:

- a) w złej wierze złożyła wniosek o wyjawienie środka dowodowego, lub
  - b) naruszyła ograniczenia dotyczące prawa wglądu, zapoznawania się lub korzystania z dowodu, ustanowione przez sąd zgodnie z art. 22, lub
  - c) wykorzystwała dowód uzyskany w wyniku wyjawienia środka dowodowego w innym celu niż na potrzeby toczącego się postępowania
- podlega karze grzywny w kwocie do dwudziestu tysięcy złotych.

Art. 28. 1. Nie mogą stanowić dowodu dokumenty, o których mowa w art. 17 ust. 1 oraz, przed zakończeniem postępowania prowadzonego przez organ ochrony konkurencji,

informacje, o których mowa w art. 17 ust. 2, które osoba fizyczna lub prawna uzyskała wyłącznie poprzez dostęp do akt sprawy prowadzonej przez organ ochrony konkurencji.

2. Pozostałe dowody, które osoba fizyczna lub prawna uzyskała wyłącznie poprzez dostęp do akt sprawy prowadzonej przez organ ochrony konkurencji, mogą być dopuszczone jedynie na wniosek tej osoby lub jej następcy prawnego.

Art. 29. Ustalenia prawomocnej decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję lub prawomocnego wyroku sądu wydanego w wyniku wniesienia środka odwoławczego od takiej decyzji wiążą sąd w postępowaniu o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji co do stwierdzenia naruszenia prawa konkurencji.

Art. 30. 1. Przy ustalaniu wysokości szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji sąd może posiłkować się wytycznymi zawartymi w Komunikacie Komisji 2013/C167/07 w sprawie ustalania wysokości szkody w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia art. 101 lub 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii (Dz. Urz. UE C 167 z 13.06.2013, s. 19) oraz w *Wytycznych Komisji dla sądów krajowych dotyczących ustalania, w jakiej części nadmierne obciążenie zostało przerzucone na nabywców pośrednich*³⁾.

2. Na wniosek sądu Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub organ ochrony konkurencji innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej może udzielić sądowi pomocy przy ustalaniu wysokości szkody, jeżeli pozwala na to zebrany przez niego materiał dowodowy i posiadane informacje.

Rozdział IV

Przepisy zmieniające

Art. 31. W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, 585 i 1579) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 121 dodaje się art. 121¹ w brzmieniu:

„Art. 121¹. Bieg przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu przez czas trwania mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu dotyczącego roszczenia, chyba, że przepis ustawy stanowi inaczej.“;

---

³⁾ Wytyczne do tej pory nie zostały wydane.

- 2) w art. 123 w § 1 uchyla się pkt 3;
- 3) w art. 124 § 2 uzyskuje brzmienie:

„§ 2. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.“;

- 4) w art. 442¹ § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu staranności, jakiej można od niego wymagać, mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.“.

Art. 32. W ustawie z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. poz. 1503, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 18 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepis ust. 1 pkt 4 nie ma zastosowania do czynów nieuczciwej konkurencji stanowiących naruszenie prawa konkurencji w rozumieniu ustawy z dnia ... o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji (Dz. U. poz.), do których stosuje się przepisy tej ustawy.“;

- 2) art. 20 uzyskuje brzmienie:

„Art. 20. 1. Z wyjątkami, o których mowa w ust. 2 i 3, roszczenia z tytułu czynów nieuczciwej konkurencji, ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech. Bieg przedawnienia rozpoczyna się oddzielnie co do każdego naruszenia.

2. Do przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem nieuczciwej konkurencji stosuje się art. 442¹ Kodeksu cywilnego.

3. Przepis ust. 2 nie ma zastosowania do roszczenia o naprawienie szkody z tytułu czynu nieuczciwej konkurencji stanowiącego naruszenie prawa konkurencji w rozumieniu ustawy z dnia ... o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji, do którego stosuje się przepisy tej ustawy.“;

---

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. poz. 959, 1693 i 1804, z 2005 r. poz. 68, z 2007 r. poz. 1206 oraz z 2009 r. poz. 1540.

Art. 33. W ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2015 poz. 184, 1618 i 1634) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 73 w ust. 2 po pkt 5 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
„6) postępowania cywilnego w sprawach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji w rozumieniu ustawy z dnia ... o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji (Dz. U. poz.) – w zakresie, w jakim zezwalają na to przepisy tej ustawy.“;
- 2) w art. 89a po ust. 12 dodaje się ust. 13 w brzmieniu:
„13. Zakaz wykorzystania informacji i dowodów, o których mowa w ust. 12, nie ma zastosowania do postępowania cywilnego w sprawach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji w rozumieniu ustawy z dnia ... o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji – w zakresie, w jakim przepisy tej ustawy zezwalają na ich wykorzystanie jako dowodu.”.

Rozdział V

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 34. Przepisy ustawy stosuje się do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji, które trwały w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy albo nastąpiło po tej chwili.

Art. 35. W sprawach, w których postępowanie o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji zostało wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, postępowanie prowadzi się według przepisów dotychczasowych, chyba że dotyczy ono naruszenia, które trwały w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy. Jednakże w tym ostatnim przypadku art. 10 nie stosuje się.

Art. 36. Do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonych czynem niedozwolonym, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepis art. 442¹ § 1 ustawy zmienianej w art. 31 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym, że jeżeli termin przedawnienia według tego przepisu w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą rozpoczęły bieg przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, termin ten rozpoczyna bieg w dniu jej wejścia w życie.

Art. 37. Z wyjątkiem roszczeń, do których niniejsza ustawa ma zastosowanie na podstawie art. 34, przepisy art. 121¹, art. 123 § 1 i art. 124 § 2 ustawy zmienianej w art. 31, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do roszczeń powstałych po wejściu w życie niniejszej ustawy.

Art. 38. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.